

PETRE DINULICĂ

**SUB SEMNUL
IUBIRII**

**Editura INTOL-PRESS
Râmnicul Vâlcea, 2023**

„Te întreb pădure, de ce plângi
De s-a umplut coasta cu sânge
Ai dat la toți în loc să strângi
Și acum tristețile vor minge.

Te-ntreb pădure, cum mai dor
Iubirile ce te goliră
Să știu și eu ceasul când mor
După iubiri ce se deșiră.

Pădure, vântul ce mai vrea
De te frământă și te bate
Să înțeleg, sub care stea
Voi pribegi-n iubiri uitate.”

(Petre Dinulică, „Te întreb
pădure”)

Coperta I-IV: Parcul Național
Cozia-Valea Băiașului

9 786066 701387

ISBN 978-606-8701-38-7

SUB SEMNUL IUBIRII

PETRE DINULICĂ

**SUB SEMNUL
IUBIRII**

Prefața: Petre CICHIRDAN

**Editura INTOL-PRESS
Râmnicu Vâlcea, 2023**

Tehnoredactarea Nicoleta BOGORODEA
Simona Maria KIS
Coperta: Leontina CICHIRDAN
Corectura: Rodica MATEI
Coperta I – IV : Parcul Național Cozia – Valea Băiașului

CIP nr. 03164/ 19.01.2023

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DINULICĂ, PETRE

Sub semnul iubiri / Petre Dinulică ; pref.: Petre Cichirdan. - Râmnicu
Vâlcea : Intol Press, 2023

ISBN 978-606-8701-38-7

I.Cichirdan, Petre (pref.)

821.135.1

Tipărit la KITCOM, Verguleasa, Poganu, Olt, februarie, 2023, în 100
exemplare, Ediția 1

Copyright © 2023 Editura Intol Press din cadrul SC Intol SRL
str. Calea lui Traian 169, bl.5, sc.E, ap.3, tel(fax) 0250 736615, tel: 0350
401 254, 0746.029.824 Reg.Comerțului J38/ 442/ 1993. E-mail:
cichirdan@yahoo.com

PETRE DINULICĂ, POET AL MESAJULUI „ESEŢIAL”

Din copilărie și până în prezent se pare că Petre Dinulică trăiește în atmosfera poeziei tradiționale vâlcene dovadă fiind poezia „Ne strigă Oltul” scrisă de I. I. Alexandrescu (1908 - 1993) pe care mama poetului semnatar al volumului de față, Popescu Maria, devenită Dinulică, a recitat-o în copilărie și pe care, în manuscris, acesta l-a păstrat cu sfințenie; iar acum, dăruindu-ni-l și nouă impresionat fiind de actualitatea sa: „Acolo de se mai găesc/ În munți comorile bătrâne,/ Mă îmbie un dor ca să trăiesc/ Cu drag acele vremi străbune/ - / Ne strigă Oltul, frați români,/ În munți, pe dealuri și câmpie,/ Ne blestemă ca pe păgâni/ Că ne-am înstrăinat de glie.”

De asemenea este ancorat puternic în etosul poetic contemporan, Petre Dinulică fiind considerat ca făcând parte din marea familie a poezilor din Oltenia de nord așa cum l-a oglindit într-o scriere recentă eseistul și poetul Mihai Sporiș într-un material de aducere aminte despre recent dispărutul dintre noi George Achim....„Să-ți spunem aici ție, duh nemuritor al tău, George!- că ți-am urmat îndemnul către compactarea mesajului poetic și am catrenat poemele multor poeți, contemporanii noștri: George Voica (de pe valea ta!), Ion Marinescu (de pe valea Pescenei), Petre Dinulică (Costești-Bistrița), George Țârnea, Ilie Gorjan etc. și am făcut-o inspirat și de îndemnul tău către esențializare” (Mihai Sporiș, „Liber poetul...în captivitate” , *Povestea vorbii* 21, nr 4/2022).

Iată, M. Sporiș îi caracterizează pe acești șaptezeciști* ca poeți ai mesajului *compact* - poetic și *esențial*! Poeți, aparținând generației mature a anilor '70 cu toții datori spiritului natural și esențial al marelui Brâncuși... După anul 1965 Brâncuși devine o modă la noi, aici, în România, spiritul său dedicat

naturalului, stării poetice și filosofiei, influențându-ne pe toți la modul categoric.

Constatăm, și acest lucru ni se pare deosebit de interesant, evoluția de excepție privind reliefaarea stării poetice sublime, consolidarea acestui eșafodaj, între primul volum „Iubirea mea dintâi”, Editura Conphys, 2000 și cel de-al treilea volum: „Neliniști de toamnă”, Editura Almarom, 2015, fără a-l neglija pe cel apărut în anul 2005, „Leac pentru suflet”, Editura Almarom în care autorul se desprinde de forma rimată și debutează pe scena meditativă (desigur, în parte) pe forma liberă, măiastră curată, de ritm și rimă... Da, volumul „Neliniști de toamnă”, ne apare ca un cumul de valoare atât în forma arhitecturală, dar mai ales în esența lui spirituală, în duhul poetic... Prima poezie „Primăvara broaștelor” fiind un exemplu de interferență între acustic - sunet, stare poetică - cuvânt și imagine...un adevărat impresionism la care au tânjit atât de mulți creatori al unui secol și jumătate... Tot aici, de data asta ca prefațator, M. Sporiș remarcă caracterul de nou început, de verde crud, scriind despre prima parte a volumului „Primăvara are ochi senini”: „Ludicul este dominant”!

Evoluția o simțim și în acest volum „Sub semnul iubirii” pe care îl prefațăm și la care observăm o experiență ajunsă la maturitate, *ludicul* fiind depășit de *faber* dar, nedispărând, foarte curios, poetul refuzând (sau nepunând accent) celelalte două însușiri ale dimensiunii umane: *științific* și *religios*!... La fel ca la celelalte apărute până acum poetul rămâne fidel ideii de *întreire* de care vorbea cunoscutul eseist și poet, astfel că el cuprinde trei părți: „Lacrimi”, „Sub semnul iubirii” și „Revărsare”.

* Artiști născuți în jurul anului 1950 și care se dedică idealurilor în medie după douăzeci-treizeci de ani...

Petre CICHIRDAN

LACRIMI

Un strop de viață

O lacrimă, mai mult o rugăciune
Și gând pios, pierdut prin amintiri
Dacă am fost și astăzi, din tăciune
O flacără rămân peste iubiri.

Și mângâierea curge peste umbre,
Un șir de treceri fără alte gări
Ca un poem între acorduri sumbre
Pe drumul ce ne duce-n patru zări.

E o ruină, lacrimi colorate
Se tot înșiră pe drumul către cer
Ca să rămână-n visele curate
Un strop de viață, mâine colier.

Biografia lacrimilor

Pe fața ta
plugul trăsesese
brazde adânci.
Și de sub baticul
ce își spălase culorile
în vremurile scurse,
un smoc de fire albe
căutau lumina.

Așteptai un client
pentru ultimul dovlecel
crescut cu grijă,
oblojit în frunze,
Când dinții nopților lungi
sfâșiau totul.

O toamnă rece
și iarna care-ți bătea la ușă ...

„Ce cauți în piață mătușă?
ori pleci, ori mai lasă din preț!”
zicea cineva în dispreț.

Cu ce autobuz venise
din lumea aceea ce n-o mai zărim?
îmi șterg ochii și înțeleg că numai din vise
și oricum, nu mai vrem,
nici măcar nu mai știm să iubim.

Dar cum trec,
sus, zburând ca un gând
glasul stins
m-a ajuns trist și blând.

Era mama
ochii ei liniștiți, fără nori,
Cum e cerul
Când pe câmp și pe dealuri
Alergam printre flori.

Cât de mic este prețul cerut ...
M-am întors,
frunzele, încă aveau urme de lut,
piața era goală, pustie
Brazde adânci
plugul îmi trăsesese și mie
Părul mai rar
decât zile cu soare,
Poți să-nțelegi
când iubirea nu moare!

Niciodată

Niciodată-n genunchi
N-o să vezi un stejar
Doborât și de vânt
Înfrunzește-un lăstar
Niciodată învins
N-a căzut un Ștefan,
Prea iubim pe străini
Prea-l cântăm pe Traian.
Azi, poporule sfânt
Te-am jucat la barbut
Până când să plătim,
Câte veacuri, tribut?
Ne-au cărat tot mereu
Și pământul și brazii
Renunțând la trecut
Ne vor lua și pe azi.
Ne-a rămas Dumnezeu
La Hurezi și la Neamț.
Putna din sufletul meu,
Peste veacuri opaiț.
Cu o frunză la piept
Și-un picior în pământ,
N-o să vezi niciodat'
Un stejar în mormânt.

Floare de colț

Floare de colț
ce înflorești
peste anii mei,
acum când furtunile
rup din mine
și fiecare frunză
e un răvaș de la iarnă.

Din care parte a lumii
ai venit să-ți înfiți rădăcinile
în inima mea?
Rugăciune de seară,
dimineți numărate,
Renunțări, lacrimi
și peste toate,
lumina ca o înviere.

E frig și-ai să îngheți,
frumusețe nespusă.
În lumea aceasta
trebuie încă să-nveți,
tăcerea e noapte,
zâmbetul vină.

Că dacă deschizi
porțile visului,
totul renaște.
Dar este păgân
acela ce crede
în zorii luminii și în iubire
ca în ziua de Paște.

Floare de colț
înfrățită cu stânca tăcerilor mele,
cred și mă rog;
Prin iubire vom trece,
ne facem lumină.
Pentru ea a venit
și așteptăm să mai vină
Iisus.

Nicio lacrimă

O viață-întreagă nu-i de-ajuns
Dar cum să știi ce să oprești
Și căutând mereu răspuns
Într-un ecou, ce mai găsești?

Ca pădădia de ușoară,
Ca zborul unui gând ce-a fost
Și când iubești întâia oară
Și florilor mai cauți rost

Câte minuni ... sau am visat
Și visele nu se întorc,
Cărările ce le-am umblat
Azi nicio lacrimă nu storc.

Să nu mă plângeți

Să nu mă plângeți,
ultima lacrimă arde, e grea
Lăsați cuvântul să mai respire
ca o poveste prin viața mea.

Ură, războaie
și câte sunt,
Urme pierdute
toate pământ.

Și din țărână
mă voi ruga,
Stropi de lumină
din viața mea.

Să nu mă plângeți,
lacrimi amare
Cad peste suflet
și încă doare ...

Trecând prin moarte

Coboară toamna
peste munți
Și sufletul întinde punți
Sub cerul
tot mai surd și mut,
trecem prezent,
pierdem trecut!

Toamnele vin
iernile trec,
Ce-a fost câștig
și cât eșec?

Te-am luat cu mine prin molizi
Tu, nemurirea s-o deschizi.
În ochii cerbilor să cazii
cu veșniciile din brazi.
Prin crânguri – ploi cu mielușei,

Să mă privești din ghiocei.
Am îngropat atâta dor
Tu, astăzi floare de bujor
Și nu e munte fără tine,
Ce a fost rău,
ce mai e bine?
Să plângă fagii cât or plânge,
pe toată valea numai sânge
Și eu adun pe margini șoapte
să-mi fie pernă peste noapte.
Olar la poarta unei stele,
spun rugăciuni palmele mele.

Și dacă-n vise mai zâmbești,
trecând prin moarte,
tu trăiești.

O lacrimă cât viața

O lacrimă cât viața se prelinge
Spre neștiute vămi, ca o lumină.
Din început ne-am botezat în sânge
Și a crescut durerea-n rădăcină.

Călcăm pe jertfe, drumul prin hârtoape
Se zvârcolește, se proptește-n stânci,
Mai vine-un val, se mai revarsă ape
Și prețul, să trăiești mereu pe brânci.

Cum să privești și cerul și pământul?
Bosforul este plin cu Brâncoveni.
Am ars, cenușa ne-a purtat-o vântul
Și astăzi peste tot cresc buruieni.

O lacrimă sub fiecare cruce
Prin neștiute zări avem de mers;
Ridică-ne durere și ne duce,
Vom ști să scriem tot ce ni s-a șters?

Iisus

Când între rău și între bine,
izvor de sânge-am fost și-am lăcrimat,
lumina s-a topit, se-aud suspine ...
și soarele tot plânge pe-nserat.

Când, toate numai visul le încape,
m-am ridicat din zidul greu și gol,
Singurătatea se năștea sub ape
și rătăcirea căuta un pol.

Și am plecat, privind din nemurire
văd numai răni și numai cruci
Am semănat pământul cu iubire,
tu, Omule, pe ce cărări îl duci?

O frunză

Cad frunzele triste
Poeme ce plâng pe poteci
Adio ... înscris, pe batiste,
O clipă de viață și pleci.

E frig dar și dorul de tine
Mă-ngheață, zidit în cuvânt
Iubito, coboară în mine
Poemul ce-l strig să ți-l cânt.

Frânturi de lumină ca visul,
Mai vin dinspre munți, rătăcind,
Sămânță din care abisul
Tot crește tăcerea din gând.

Și trec bucurii egoiste
Prin flori cu suflet plăpând,
Cad iarăși frunzele triste
Și eu doar o frunză ... plângând!

Lacrimi

Plâng amintirile
Râuri de lacrimi
rod stânca durerilor mele ...
Dar arborii
strâng vorbele la păsările cerului
Și primăvara
de prea multă iubire,
își întind aripile
și plâng
înfrunzind.

Șterge-mă

Șterge-mă din gândurile tale,
Sunt trist și mă văd un străin,
Și lasă-mă să plec
cu toate păcatele.
Eu am greșit,
e vina mea.

Deasupra
nimeni nu-mi vânează locul
între zbor
și viața de vierme,
Sufletul meu, Doamne,
cât va mai rătăci?

Călcând pe lacrimi
văd mai clar
și înțeleg mai bine.
Până la urmă,
am pierdut
ce nu aveam.

Când plouă

Când plouă,
îngeri nevăzuți
își spun durerile
prin pădurile Lotrului.
Melancolia
inundă potecile.
Și ne spălăm, dimineața,
cu amintiri și speranțe.
Deasupra,
 Țurțudanul
numără
treptele nevăzutului.

Mărgăritarele lumii

Te sun
și cuvintele,
vorbe sunt toate.
Câtă lumină aveau,
Ce-a mai rămas
Ce se mai poate?

Tu îmi răspunzi
și eu nu pot să traduc;
Mereu, singur
Viață de câine
și vis de haiduc.

Mărgăritarele lumii
își pierd strălucirea încet,
Iubirea îmbrăcată în doliu,
așteaptă un gând de poet.

Târzie lacrimă

Târzie lacrimă și de prisos acuma,
Să plângă cerul pentru ce a fost,
Cum doar tăcerea ce întinde huma
Îmi va găsi, prin trecere, un rost.

La ce-am iubit, nu va fi leac în lume,
Voi căuta și dincolo răspuns,
Un călător ce s-a zidit în nume
Și a uitat ce mai avea de spus.

Dar, când va fi să vă-ntâlniți cu mila
Vom tot vorbi, nimic nu e târziu
Pe Târnovu, Parâng și pe Buila
Acum și-n veșnicie voi fi viu.

În pumnii mei am lacrimă amară,
Aștept pe umăr, sufletul să-l pui
Cu orice floare urcă-o primăvară
Dar nici iubire, fără suferință nu-i.

Un suspin

Înflorește sufletul tău
În fiecare primăvară.
Aud când respiri
și cresc ghiociei ...
Dorul de tine,
o mare întinsă
corăbieri ce nu s-au mai întors.
Înflorește sufletul tău,
înscrieri colorate
aduc peste veacuri
Chemarea divină;
"Să fie lumină!"
Și glasul ceresc
e încă pe drum.
Eu caut cuvinte
să-ți spun
cât de mult te iubesc.
E un vis de culori.
Un suspin între flori
Ce frumos , ce ciudat,
Mă trezesc tulburat,
Erai tu sau cresc zori
Și te caut prin flori.

Deșirare

Cu lacrima, prin lacrimă trecând
Uitare grea rămânem eu și tu
Și ce blestem, pentru puțin te vând
Și te cunosc, dar repede spun nu!

Într-un miros de toamnă râncezită,
Ne scufundăm cu sufletu-n noroi
Cum lasă bruma, frunza răvășită
Și rătăcim pierduți de noi prin noi.

Pe cerul mistic, păsări călătoare
Se tot grăbesc s-ajungă mai spre sud
Și în această tristă deșirare,
Cum să mai zboare visul, tot mai ud?

Timpul și-a pierdut răbdarea

Lacrimile Domnului
cad
și curge apa sfințită
peste pietrele însângerate
ale istoriei.

Pădurile
strâng
neliniștile lumii
și rămân drepte
în fața puhoaielor
până la nisip.

Este bucurie
pentru cel însetat
care aude
și simte izvorul curat.
Când timpul și-a pierdut răbdarea,
păcatul a îmbrăcat cuvintele,
răul este binele,
urâtul este frumos ...

Pe cine vei trimite,
Doamne, să ne ridice?
Semnele s-au pierdut în ruine,
și rătăcirea
este în toate.

Ultimul tăciune

Așa sunt legile divine,
Cu întrebări și cu tăceri
Cu stele reci, cu nopți senine
În nesfârșitele căderi.

Și vine iarăși dimineța,
Cu ochii umezi printre flori
Să șteargă lacrima și ceața
Ce umple veacul cu flori.

Îngenunchiat în rugăciune
Sub ochii Tăi privind din cer
Sunt, Doamne, ultimul tăciune,
Marginea lumii, efemer ...

Timpul rămâne să deșire,
O țesătură cu poteci
Scurtă poveste de iubire
Și eu tot vin, și tu tot pleci!

Plâng

Plâng
și iarna ascute colți de jivine
Munții, pe toate stăpâni,
numără ultimele zile senine.
Sfâșie gerul ca o haită de câini,
Tristețile lovesc și ne-îngână
Le simți intrând pe fereastră.
în noaptea imensă, păgână
Luna înșiră pe ramuri colastră.

Primăvara
tot mai adânc
se ascunse tăcută prin vine,
Aripă rănite, prăbușire, ponor,
Și uite cum visele mor ...
Cum să mai sui,
Cine mai vine.
E lungă prăpastia-n mine
Astăzi, când strig
toate sunt dor.
Cu pași printre suflete ninse,

Mai pâlpaie ultimul zbor.
Plâng
nu veți ști
unde-mi strâng lacrimile
Nu veți ști
pentru cine mai plâng.

Toamna a plecat
și cuvinte puține
Sunt rodul pe drumul pustiu
Singurătățile pun stăpânire
și se face tot mai târziu.
Prin veștedul frunzei
se scurse lumina,
Se-ntinde și roade rugina
Și viața coboară-n sicriu.

Dar Doamne,
vreau ultima cheie
Să intru, să ies mai încet
Cuvântul să-l simt, să-l zidesc
Izvor nesecat și știubeie.
Ofrandă iubirii, buchet
O flacără vie,
eu încă iubesc!

Asfințit cu lebădă

Încă miroase a toamnă ruginită
Și zilele înoată prin noroi
Tristeți fără număr, lume răvășită
Și rătăcim de noi prin noi.

Nu e un spațiu liber, fără ploaie
Nu e un loc în care să te-ascunzi
Din norii lumii, curg acuma zoaie
Deși vorbim, rămânem încă surzi.

În asfințitul nesfârșit de trist
La ceasul serii, zborul când se frânge
O partitură pentru pianist
Și lebăda dansează dar și plânge.

Așteptând rândunici

Pomenit fie numele vostru,
 tată și mamă;
De când ați plecat,
gândurile mele
caută cuvântul care rămâne
și umblă
pe ulițele tot mai străine, din sat.

Încă pe drumuri,
veșnic nomazi,
Curgem prin lume, duiumuri.

Jidova nu m-ar cunoaște ,
Vechile case s-au dus
Drumul acum e de piatră
Nimic nu amintește de fus.

Făina, n-o luăm de la moară,
Grâul și el a plecat
Timpul ce curge,
e șchiop, fără vară
Pe cruci, mai afli un nume de sat.

În Seci, prunii căzuți într-o rână
Spun rugăciuni pentru ulmi și goruni,
Iar despre mama bătrână ...
Ce oameni frumoși și ce buni!

Glăvocul, astăzi e doar o poveste
Cu râpile pline de capre și iezi,
Coastele sunt răni, nu mai au nume
Pe dealuri, nu se mai adună cirezi.

Pomenește părinte
Pe Ioan, pe Maria, pe Mihai, Nicolae
Și tot neamul lor de bunici.
E iarnă prin toate,
Sub streășini doar via
Plânge și cântă
așteptând rândunici.

Mă întreb

Mă întreb
ce gândești când zâmbești
Și mă uit
dacă treci, la poteci.
Și când ești și când vii,
tot mă-întreb cum ar fi ...

E un loc într-un vis
Mai e timp pentru flori,
Gândul acesta ucis
Sânge ce curge în zori.

Frunzele strâng ca o mână
Aur și cad în țărână.
Și-n toate ascunsă-i o cheie
Și toate au ochi de femeie.

Când visul se naște-n durere
Și toate vor fi o tăcere ...

Mărturisire

Frântură de cer;
Ochii tăi cuminți,
Duceau toate neliniștile lumii,
toate frământările
ce alergau să ne ajungă.
Și zborul frânt,
pui de prepeliță,
așteaptă iarna
să șteargă lacrimile.
În palmele tale
se opreau vrăbiile
ca o mângâiere
sau poate încurajare,
Ritual înaintea plecării.

Părul făcuse din ramuri brațe
și timpul, tot mai apăsător,
aștepta prăbușirea.
Desprinderea ta
între lacrimi și neputință.
Peste căsuța noastră
pluteau toate suferințele lumii ...
V-am iubit,
Să-i spuneți că o iubesc.
La ora
când depun mărturie
mi-e teamă
și nu-mi găsesc
drumul iertării.
Să-i spuneți că o iubesc ...
Și sfârșitul,
tăcerea răspunsului
Și zborul care separă
și încă înstrăinează.

Eu, ca o frunză

Frunze și lacrimi de toamnă
Sunt rugăciuni spuse-n genunchi.
Din toată iubirea, azi doamnă
Atârnă doar zdrențe pe trunchi.

Sufletu-mi umblă prin crânguri
Și mut se întoarce din drum
Ce lupte se duc printre gânduri,
Ce jale se-ntinde acum ...

Și știi că sunt tot mai aproape,
O frunză bătută de vânt,
Cum pot să m-arunc între ape
Și încă iubirea să cânt.

Și lacrimi mai curg și uitare
Și cerul e tot mai flămând
Respir și ascund într-o floare
Parfumul iubirii plăpând.

Ce vom fi

Nu vom fi nimic;
Gândul acesta
va colora toamnele.
Tot încercând să spun,
povestea m-a înlocuit
și drumul se șterge.

Nu vom fi nimic;
La capăt
vorbele
tot mai străvezii,
ca visele,
hrană-n nisipul pustiei ...

Nu vom fi nimic;
Depărtările risipesc,
Când iubirea se scurge,
cuvintele nu mai sunt de folos.

Punem zăvorul

Un strop de viață
încă mai curge
și timpul
strivește implacabil.

Atâta râvnă
în toate
Și remușcările care inundă
O mare de flori,
drept mulțumiri.
Capătul se pierde în neant
Lacrimi și stalactite,
lumi întunecate.

Bucuriile
și tristețile,
se înfrățiră.
Aceași matematică.
Semnele,
caligrafie ermetică.
Numai Dumnezeu
blând,
trece pe la porțile noastre,
Îi privim straiiele
și punem zăvorul.

Umbre

nu plâng
nu strig
și nu sper.

întrebările trec,
umbre de nori,
spânzurate de cer.

rămân
cum am fost,
astăzi știu;

a trecut,
am iubit
și-i târziu.

Sunt zbor

Am iubit și cuvintele mele,
Zdrențuite alergau printre spini
Ochi pierduți, rățacind printre stele
Lacrimi ce ard, înflorind numai crini.

M-am lăsat hăcuit în agoră
Zilele curg, noi ne chircim
Viața, ca o sălbatică horă,
Am intrat și-am uitat să iubim.

Șir de ani poți să duci suferința
Plâng și munții, veșnic suspin.
Te ridici, când rămâne credința;
Au plecat, au plătit ... numai vin.

Când a fost, știi privind ochii mei.
Ce-ai dorit și mai mult s-a împlinit.
Ai trăit, cum te vezi și acum, lângă zei.
Eu doar zbor, printre tot ce-am iubit.

Între da și nu

Drum lung
până la muguri,
veșnicii pentru sevă.
Dar înfrunzirea
ca un poem de iubire
ne cheamă
la rugăciunea luminii.

Drum greu
pentru cuvânt
prin ogorul sterp
Dar înflorirea
desăvârșește viața.
Și-i bucurie nescrisă
să fii
cetate de lumină
pe vârful muntelui.

Când frica
deschide ochii,
căutăm depărtările
și ecoul răspunde
adăugând întrebări
Ce-ar fi
dacă ar fi
Și dacă n-ar fi
Ce-ar fi?

Și să mai știi
că fiecare cuvânt
se ridică și cade,
înflorește și plânge
Și sunt atâtea
ce mor fără cruce.

Între da și nu
Este drumul diamantului,
graiul universal
al desăvârșirii.

Mai sunt cărări

Încă mai este timp și așteptăm cu drag
Când dintre nori, prin noapte iese luna
Dar au plecat pădurile de fag
Și se tot pleacă pentru totdeauna.

Mai sunt cărări ce duc către izvoare,
Poteci pe care vine dimineața
Dar nu mai sunt cei ce privind spre soare
Ștergeau și lacrima și își spălau și fața.

Cum peste tot e atâta sărăcie
Și rătăcire; suflete bolnave ...
Apa ce-o bem e tulbure, sălcie
Și semnele ce vin sunt tot mai grave.

Numărând secundele

Sub lumina ochilor uitați
cine își întinde serile târziu,
umbrele castanilor mirați
peste timpuri încă îmi mai scriu.

Era toamnă și migrau cocorii
mai mișca prin iarbă un brotac,
luna își chemase parcă norii
să ne-ascundă dragostea, un veac.

Și plecam în fiecare zi
numărând secundele cu tine
un jurnal întreg cu poezii
depărtările, de-acum să ne aline.

Peste timpuri mai frumoasă ești,
cine se ascunde-n ochii tăi
eu rămas în lumea cu povești,
și-între noi sunt nesfârșite văi.

Scrisoare

Se-încheie anul, azi e sărbătoare
Și dacă pleacă, ce-a avut de spus?
Cuvinte prea firave, cusute fără soare
Și bucuria parcă a apus.

Spre satele uitate și umbrele retrase
Împinge vântul nopțile cu lună,
Prin porți ce stau să cadă și cu zăvoare trase
Ce-așteaptă veșnicia ca pe o veste bună.

Când amăgiți de zarea necuprinsă
Ne pierdem drumul ... urme fără rost,
Istoria se-ntoarce mai tristă și învinsă
Și e pustiu și vine numai post.

Și căutând cuvântul către tine
Plouă încet cu lacrimi de la sfinți
Noi vom pleca, zăpada dacă vine,
Să cadă peste case și părinți!

SUB SEMNUL IUBIRII

Pe dealuri

La noi, pe dealuri, vine toamna
Mirosul de gutui și gust de nuci,
Ce straie și-a ales, în grabă, doamna
Ce buze și ce ochi ... și ce uituci.

Să așteptăm de parcă anotimpul
Ce s-a proptit între aluni și fagi,
O flacără, ce lumina Olimpul,
Deschide jocul, pentru cei mai dragi!

Dar cât de greu să mai găsim cuvinte,
Lumina să ne fie început,
Ne-am risipit uitând de jurămintे
Și în bagaje nu mai luăm trecut.

Te întreb pădure

Te întreb pădure, de ce plângi
De s-a umplut coasta cu sânge
Ai dat la toți în loc să strângi
Și acum tristețile vor ninge.

Te-ntreb pădure, cum mai dor
Iubirile ce te goliră
Să știu și eu ceasul când mor
După iubiri ce se deșiră.

Pădure, vântul ce mai vrea
De te frământă și te bate
Să înțeleg, sub care stea
Voi pribegi-n iubiri uitate.

Printre multe

Încercând să scriu cuvântul
Ce rămâne peste veac
Printre multe numai vântul
Șterge totul, este leac.

Aș mai vrea să-întorc din cale
Vorbele duse de vânt.
Dar nu pot să fac din jale
Sufletului meu mormânt.

Și treci noapte, ziua vine
Eu pe-același drum rămân,
Între rău și între bine
Nimenea nu e stăpân.

Dor de Nichita

Când e târziu și-i frig printre cuvinte
Și frunzele cad, lacrimi de morminte,
Îmbrățișați ca pietrele în vaduri
Ce dor ne-mpinge să mai fim răsaduri.

Și-n toată revărsarea ruginie
Să plec în zbor, un vis de pădădie
Și tu iubirea asta pământească,
Să faci cuvântul încă să rodească.

O dimineață rece cu Nichita,
În ceașca mea a fermentat ispita ...
Îmbrățișat de clipa trecătoare,
O lacrimă sporește lângă soare.

Coboară visul

Pe orice drum ajung la tine
Și noaptea vine tot mirată,
Coboară visul peste mine
Și eu covor, întins la poartă.

Când toate florile din lume
Îmbracă numai chipul tău
Și zilele sunt doar un nume
În rugăciuni la Dumnezeu,

De te aștept să vii pe seară
Dacă te caut printre nori,
De va mai fi măcar o vară,
S-ar revărsa alte ninsori,

Să știi iubito, eu n-am casă,
Plecat în lume, pui de cuc,
Și viața este tot frumoasă
Lumină e în orice muc.

Alerg printre miriști țepoase
Cuvintele parcă-au tăcut
Și suflă iarna peste oase
Și tot ce caut prin trecut.

Romanță

Mi-ai pus buruieni otrăvite
Și eu am băut din pahar
Din ochi s-au vărsat stalactite
Și-n suflet, se-adună amar.

Mi-ai pus buruieni peste rană,
În loc de obloj, numai dor;
Dau totul iubirii, la vamă
Când sufletu-i gata de zbor.

Mi-ai pus tu ceva într-o noapte,
De umblu pe drumuri năuc
Și frunzele tremură-n șoapte
Și-n lungi așteptări mă usuc.

Ce va fi?

În prag tocit al tristei toamne
Mă sting încet, ajuns un muc,
Ce va mai fi cu mine, Doamne,
Când voi rămâne singur cuc?

De mână mă duci prin zăpodii;
Nepăsătoarele poteci
Se bucură rupând din rodii,
Urmele șterse, ipoteci.

O partitură despre noapte
Cântec, poveste cu plecări
Rămân prin frunze numai șoapte
Și drum pierdut prin depărtări.

În pași de vals visul mă duce
Ca o sămânță, drept zălog
Să mă ridic sub altă cruce
Să-nvăț, să știu și să mă rog.

Ce va mai fi cu mine, Doamne?
Când voi păși în fața Ta,
Rodul sărac al unei toamne,
Pe ce cărări voi înnopta?

Și ai plecat

Și ai plecat, rămân cu așteptarea
Cu rugăciuni și rătăcirii de drum.
Prin gânduri, se revarsă numai marea
Și am uitat cuvântul să ți-l spun.

Dar tu grăbești mereu timpul plecării;
Puteai de ieri, să treci cu pași mai mici
Să stau tăcut lângă peronul gării
Și să-nțeleg ce ai mai vrut să zici.

Dar nu-i nimic, voi mai umbla prin ceață;
Cât de amară-i lacrima de orb ...
Să fie moarte, să mai fie viață
Și eu o frunză, doar lumina sorb.

Dar tot grăbești, ca un motiv, plecarea
Și vine semnul, parcă de sfârșit.
Prin gânduri se revarsă numai marea
Și eu mă-î nec în tot ce am iubit.

Dar pierdut

În toate nopțile senine
Mă-ntreabă luna despre tine.
Ce rătăcirii ... și câte vise,
Se pierd pe drum și sunt ucise.

Atâtea stele mă îndeamnă
Să mă opresc, să te privesc
Și cum tăcerea mă condamnă
Ascund în noapte ce iubesc.

Tot căutând desăvârșirea
Nu văd pe boltă nicio stea
Și totuși, cred că-ți sunt menirea,
Tu, dar pierdut prin viața mea.

Mă ceartă

Mă ceartă luna când vorbesc
Mă ceartă soarele când vine
Dacă am vrut să strălucesc
Au fost doar clipe și puține.

Și astăzi la tristeți mă-nclin,
Și viața trece peste mine.
Am vrut o urmă prin senin
Spre calea legilor divine.

Mă ceartă soarele că tac
Mă ceartă luna până-n zori
Și visele cioburi se fac
Ș cerul scutură ninsori.

Trec anii

Cum trec anii, se adună
Praf de stele și de lună
Unde pleacă primăvara,
De ce părăsește țara?
Vară, zâmbete și soare
Căutări printre izvoare,
Rodul toamnei ce se duce,
Uitarea se face cruce
Cheie gândului nescris
Hrană visului din vis.

La ochii tăi

La ochii tăi mi se deschide cerul
Și valuri de lumină rup zăgazuri;
Ce revărsări de vise peste lazuri!
Dorințele se roagă și adâncesc misterul.

Și cum pășesc de mână cu păcatul,
O risipire, gânduri străvezii,
Se scutură cicoarea sau înflorește macul
E-atâta frumusețe în toamnele târzii.

O ... de-ai opri o clipă lângă lună
Să vezi cum roua-i jertfă pentru zori
În viața asta, ascultând cum sună,
Înmugurind izvoare și flori.

Nu e atâta sete în cuvinte
Cum arde dorul în iubiri ce trec
Și când pășim în este, cele sfinte
Sunt numai flori pe drumul care-l trec.

Seară magică

Vorbesc cu luna despre tine
Și noaptea se retrage-ncet,
Înghesuită-ntr-un arine,
Să-asculte șoapte de poet.

Cărări pierdute prin zăvoaie
Stau cu picioarele în râu
Și salciile își fac baie
Și sfinții treieră la grâu.

Și parcă cerul, obosit de cale
Stă rezemat pe cumpăna fântâni,
Și ia în pumn răcoarea de pe vale
Să-și umple cu parfumul tău plămâni.

E doar o noapte ... Numai stele
Ce se strecoară prin frunziș
Într-un descântec cu andrele
Magică seară spre suiș.

Mă ispitești

Mă ispitești cu o cafea
La ora când încă visez;
Tu prea fragilă, o lalea
Eu prea târziu, pentru botez.

Cafeaua noastră, fără lapte,
E poartă cerului senin,
Când au rămas puține șoapte
Și s-a vărsat prea mult venin.

O liniște, ce încă doare,
Sub ochii tăi, imenși de cer,
Un lan cu maci și cu cicoare
O întrebare și mister.

Licoare-n praf de dimineață
Cu nori ce vin din așteptări
Și mă trezesc în altă viață
Și mă tot pierd în depărtări.

Și te iubesc

La noi, doar frigul viețuiește;
Pe crengi cernite, muguri triști!
Ce naștere ne mai trezește?
Sunt răstigniri și jertfa este Christ.

În vitregia timpului iernatic
Cresc flori să ne-amintească-n veșnicii
Că nu e ger și nici jărat
Să șteargă drumul dintre armonii.

Și te iubesc ... așa e nemurirea,
Îndrăgostit de soare și de flori
Și te aștept, când vine primenirea
Și calea ta rămân, să nu mai mori.

Picături de rouă

Refugiat de voie-n nepăsare,
Un alfabet prin care să te uit,
Ca fulgerul prin viață ai trecut
Și nu-i un fir de iarbă ce nu doare.

Fotografii ascunse prin sertare
Mai poartă încă urme de sărut
Și eu, dator mereu, plătesc tribut
La fiecare răsărit de soare.

Din ochii mei cad picături de rouă
Și mă cuprind cohorte de suspin,
Melancolii imense mă tot plouă

Și nu știu, Doamne, unde să mă-nchin.
Iscoditoare, numai luna nouă
Mă-ntreabă pentru cine mai suspin.

Numai lumină

Ne bucurăm de încă o vară
O filă-în timpul tot mai rece
Să știi frumoaso-n orice seară
Dorul de tine, singur, ... trece.

Albastrul, totuși, va rămâne,
Prin amintiri ce trec de nori,
Cum setea câmpului de grâne,
O rugăciune cu viori.

O veșnicie vom străbate,
Dar fără semn și fără steag
Se face frig lângă cetate
Și nu ne-așteaptă niciun mag.

Și cum ne pierdem prin cuvinte
Cu rătăcirii peste trecut
Lăsăm o floare pe morminte,
O lacrimă ce a durut.

Acum contează orice clipă.
Cu înfloriri ... peste abis
Rămâne totul o risipă,
Să facem casă într-un vis.

O lacrimă ... între poeme;
Se-aprinde floarea prin castani
Numai lumină ... „nu te teme,
Și pace-n toate” ...
La mulți ani!

Cine ești

Cine ești tu,
din visele mele?
Cobori din ceruri
Să-mi coși pe aripi stele;
Sunt mire
și suferința, toată
mireasă.

Povestea despre tine,
scrisă cu sânge,
lasă ruine.
Doar timpul rămâne
Doar timpul învinge.

Sunt multe lacrimi,
Cuvinte prea puține.
Orfan,
în așteptări ce dor,
Ce nu se lasă șterse
Nici chiar de plec, de mor.

Dar, tu, iubire
Înmuguriri spre rai
Numai în versuri scrise
Tot numeri și tot strângi ...
Când sufletul mi-l frângi,
O lacrimă nu dai
pe visele ucise!

Când timpul se topește

Mi-e dor de-o primăvară bună,
O revărsare peste noi ...
S-ascult doar razele de lună
Cântând prin frunze de trifoi.

Și veri ce umblă dezbrăcate
Pe malul nisipos de râu,
În care, apele secate
S-au copt în spicele de grâu.

Atunci și timpul se topește
Și noi rămâne-vom copii
Și nicio frunză nu rănește
Copacul, când s-o desfrunzi.

Dar nu vreau liniște păgână
Ca un păcat sau ca deochi,
Toată materia într-o rână
Cu stalagmite înfipite-n ochi.

Îmbrățișați, vom curge

Vom înnopta, frumoaso,
sub semnul am iubit,
La marginea pădurii
în drum spre infinit.

Și vom uda cu rouă
întinderea cu flori
Și urmele s-or șterge
la revărsat de zori.

Din toată osteneala
ce ne-a umplut cu dor,
Va izbucni din piatră,
la sete un izvor.

Să vină primăvara
și iarna să ne-aștepte
Îmbrățișați, vom curge,
lăsând prin viață trepte.

Ochii tăi mă dor

De viscolul ce stă să vină
Nu ochii mei, ci ochii tăi sunt vină.
Ce tineri noi ... și cu ce rost
Eu am trecut și tu ai fost?

Mă doare luna clipelor senine
Mă doare visul rătăcit de tine
Mă dor atâtea ... neștiute stele,
La uși și la ferestre pun zăbrele.

Mă doare piatra căutând nisipul
Și timpul ce mă strânge și pașii tăi și chipul
Și diminețile mă dor când trag de noapte
Și zilele trecând ca niște șoaapte.

E tot durere când uităm ce este
O trecere ... în care din poveste?
Mă doare totul și cobor în dor
Și ochii tăi rămân și ochii tăi mă dor.

Sub o zadă

Un ciob de-ai fi sau fir de praf pe dealuri
Tot te-aș găsi cu setea ce-a rămas
Să te mai văd, o clipă între valuri
Dacă și timpul ne mai dă un ceas.

Și las o lacrimă să cadă,
Un univers întreg ai rătăcit,
Pe stâncile bătrâne, sub o zadă
Unde și timpul parcă s-a oprit.

Și lângă mușchiul rece ce se-ntinde
Când arde toată coasta cu bujor
Iubirea ca o horă te-ar cuprinde
Și te-ar zidi în mine lângă dor.

Biserica din sat

Am risipit ultimul sânge
Și pe pământ migrații de roboți.
Cum am pierdut și lacrima ce plânge,
Noi niciodată n-o să mai fim toți!

Crăciun însângerat ... să fie vina
Cine ne-a împins în veșnicul păcat?
Chiar peste răni, veniți să luăm lumina
De Paște, la biserica din sat.

Hrăniți cu ură, ne-am pierdut copiii
Să declarăm războiul încheiat.
Și toți prezenți, cu morții și cu vii
De Paște, la biserica din sat.

Pentru o pace, încă este vreme
Să ne iertăm, cu sufletul curat
Putem visa și nu ne vom mai teme
De Paște, la Biserica din sat!

Un fir de pai

Și iartă, Doamne, ultima ninsoare,
Să fie numai floare de cais,
Să las prin ierburi orice acuzare
Să pot pleca, cum aș trăi un vis.

Să întâlnesc iubirea cea promisă,
Să beau din taina vieții lângă rai
Și viața mea, dacă a fost ucisă,
Mai dă-o Doamne, unui fir de pai.

Și când miroase iar a primăvară
Să înfloresc pe-un munte lângă cer;
Nu cer oprirea timpului, o gară
Să las un os pentru atât mister.

Împărăția ta e mult prea mare
Și eu prea mic să o-nțeleg.
De-aceea astăzi, pun o floare,
Concertul lumii să rămână-ntreg.

Te voi iubi

Te voi iubi până la sfârșitul lumii.
Un univers întreg voi colinda
O lacrimă, la frământarea humii
Va scrie veșniciei cu viața mea.

Te voi iubi și dincolo de soare
Și însetat de tine voi răbda;
Trecând prin post, cobor în sărbătoare
Tu ești lumina la-nvierea mea.

Te voi iubi în toată pribegia
Cât va mai fi pe cer ultima stea
Iar tu ... și timpul și magia
Și neființa, tot în fața mea.

Te voi iubi ... și-n moarte și-n tăcere
Voi scormoni și voi umbla;
Și în credință, trec peste durere,
Cel ce e veșnic te va învia.

Deschide poarta

Deschide poarta, sunt pe drum
Și pune astăzi de cafea
Din niciun vis nu iese fum
Chiar într-o lume tot mai rea.

Să mai vorbim, să înțeleg
Pe ce poteci ești fără mine;
Eu niciodată nu-s întreg
Când stau la masă, fără tine.

Nu vreau nici lacrimi; să zâmbești
Și să întoarcem ceasul vieții,
Un anotimp cu dimineți
Putem uita glasul tristeții.

Deschide poarta, sunt pe drum
Ceașca e plină de cafea.
Tu prea subtilă, un parfum ...
Eu o privire, din ce stea?

Ocarine

Privește pământul să vezi
neștiute livezi,
pe oricare piatră
Din neguri se ridică o vatră
Prin ramuri
din prea multă lumină,
adie-a înviere.
Cântec profund, ocarină
Explozii cu muguri,
totul în floare.
Întinselor ruguri
pun zorii,
chenare.

Parfum de Sânzienne

Cu flori de câmp, pășunile sunt pline
Și cerul, tot cu lacrimi printre gene;
Mă spăl cu rouă, gândul pentru tine
E azi parfum, subtil, de Sânzienne.

Și plâng după cicoarea care trece
Și macilor și bobului de grâu
Mă rog, iubirea mea să nu o-înece
Când vin puhoai și eu sunt pe drum.

Atâta mai rămâne pentru mine
Când îmi vorbești cu frunzele ce cad
Iar eu te-aștept mereu cu dor și bine
Să ne-încălzim la visele ce ard.

E numai dor între cuvinte

Iubita mea, azi loc de casă
și flori pe dealuri și pe drum
E aproape ora, hai la masă,
Paharul tău îl pun și-acum ...

E-atâta liniște, lumină
și cântă totul împrejur.
N-am să mai caut nicio vină
Sub cerul ochilor, de-azur.

E numai dor între cuvinte
și soarele urcă pe deal
Tu ai rămas, adânc în minte
Și curgerii ești ritm și val.

Să fie lumină ...

Deschide fereastra
prin care visul poate zbura
Sub pleoape sunt lacrimi
regrete și vină,
Te-ntorci într-un timp ...
ce era.

Să fie lumină ...
Domnul e atât de aproape
Și liberă, între stele și ape,
e viață și moarte
iubire, durere,
fă-ți singură parte
din ele.

Dă-mi mâna
Dacă vrei să cunoști
Comori, în păduri seculare,
setea și viața,
Acum, când încă mai sunt
și mai cântă izvoare.

Deschide ochii
Să privești ce-ai pierdut;
Și iarna sub glie
este acea sete de viață.
Poți săruta lacrima care a durut.
Ce naștere este ieșirea din ceață!
Să fie lumină ...
Și iubirea respiră
nesfârșită mângâiere divină.

Bolnav de tine

Bolnav de tine – frunză ce se pierde,
doinesc în toamnă pentru soare,
Dacă am fost o dungă lângă verde,
Ce flori vor crește-n roua care doare?

Mult prea târziu, am înțeles iubirea
Și am rămas cu un bilet în mână.
Pe el scrisese, parcă, nemurirea
Că totul pentru mine se amână.

Și te-am iubit până-au căzut în noapte
Și soarele și luna răzvrătite
Și astăzi scriu să reclădesc din șoapte
O lume de tăceri, fără ispite.

Bolnav de tine, caut vindecarea
Dar nu-i un leac pe care să-l găsesc
Când ochii tăi și astăzi sunt cicoarea
Și eu, cât cerul, încă te iubesc.

Vino să cinăm

Nu am plecat cu trâmbițe și săbii
Și duc cu mine steaua suferinței,
atâtor gânduri ce-așteptau corăbii
Pe nesfârșita mare a ființei.

Tu m-ai privit și ai plecat spre lună
E singura adresă ce-o păstrăm
Și când în noapte este vreme bună,
te strig, iubito; vino să cinăm!

Atât de mult să fi trecut, lumina
ce strigă amintirile, în taină
Mi-a dat să beau durerile și vina
Mă strânge astăzi ca o roasă haină.

Dar tot nu plec și te aștept prin rouă,
Pe dealuri ochii tăi sunt de cicoare
Și te doresc în nopți cu lună nouă
Și printre lacrimi încă-ți cer iertare.

Ce mult aş vrea

Mă pierd pe drum și nu văd, Doamne
Cărările, când stelele s-au dus
să numere prin șirul lung de toamne
un bob de aur, până la apus.

Și mă târăsc, prin mărăcinii, de-o viață;
Ce rugăciuni să strig, să mă auzi?
Când suflă uraganul și mă-ngheață,
Iar Tu, în gânduri, vii să mă acuzi.

Dacă-am greșit, găsește-mi și iertarea
Să merg cu Tine peste nevăzut
Sunt prea mărunț, când din nisip văd zarea ...
Ce mult aş vrea, atunci, să fi crezut.

Trecând prin moarte

Coboară toamna
peste munți
Și sufletul întinde punți
Sub cerul
tot mai surd și mut,
trecem prezent,
pierdem trecut!

Toamnele vin
iernile trec,
Ce-a fost câștig
și cât eșec?

Te-am luat cu mine prin molizi
Tu, nemurirea s-o deschizi.
În ochii cerbilor să cazi
cu veșniciile din brazi.
Prin crânguri – ploi cu mielușei,
Să mă privești din ghiocei.

Am îngropat atâta dor
Tu, astăzi floare de bujor
Și nu e munte fără tine,
Ce a fost rău,
ce mai e bine?
Să plângă fagii cât or plânge,
pe toată valea numai sânge
Și eu adun pe margini șoapte
să-mi fie pernă peste noapte.
Olar la poarta unei stele,
spun rugăciuni palmele mele.

Și dacă-n vise mai zâmbești,
trecând prin moarte,
tu trăiești.

Iubiri de cretă

În țara cu iubiri de cretă,
Am învățat să ne urâm.
Nici amintirea nu regretă,
Ce rai era ... pe ce tărâm!

Vom înnopta fără icoane,
Fără trecut și fără dor,
Când peste zărilor umane
Va fi murit ultimul zbor?

Să ne urâm cu-nverșunare,
Să bem și zoaiile trădării
Nu este timp de amânare
Când sufletul e preț vânzării;

În țara cu iubiri de cretă
Nu mai contează cum trăim
E prea târziu când se regretă
Și fără vreme când iubim!

La numărătoare

Șaptezeci de cai, pe dealuri,
Când rodirile să numeri,
Se ridică valuri, valuri
Și se sparg și-mi curg pe umeri.

Șaptezeci, lumini aprinse
Între stelele ce ard,
Și iubirile nestinse
Stau ca rufele pe gard.

Șaptezeci de cai plecară,
Se mai duc încă-o vară
Pe la porțile uitate
Cine știe prin ce sate
Și pe ce cărări pierdute
Pentru doruri neștiute,
Și când, negăsind lumina,
S-or întoarce fără vină,
Nechezând ca-ntr-o poveste
Cum a fost, poate mai este ...

Șaptezeci de cai, trăsură
Cu icoane și cu sfinți,
Scuturându-și coama sură,
Se întorc tot mai cumiți.

Sunt mai bogat

V-am întrecut în bogăție
Dar ce am eu nu-i de hârtie ...
Deschid o eră "te iubesc"!
Și cu puțin, pot să trăiesc.
Veniți în lumea asta rea,
Doar cu iubire vom schimba.
Veniți copii, bunicul vă iubește
Și cu iubire, voi veți crește.
Veniți, în lumea asta rece
De e iubire, totul trece!
Veniți, puterea e mai sus
Iubind, alături e Iisus.

Nu cer îndurare

Uitat între pereții clipei,
Ca într-o casă ce-a plecat din timp
Și adunând frânturile risipei
Deschid fereastra altui anotimp.

Lumina intră ca o ploaie
Să-nmugurească sufletul plăpând
Și curățit de nesfârșite zoaie,
Alerg prin roua ochilor, flămând.

Mă iartă, Doamne, numai Ție
Mă rog, când totul este gol
Prea am trăit ... și viața-i o beție
Și am jucat, dar n-am știut ce rol!

Și peste toate, eu iubesc și-acuma
Și-n orice frunză este chipul ei
Dar, Doamne, să ne cadă bruma
În anotimpul meu, cu flori de tei.

Uitat și părăsit la numărare
Ca într-o piatră, dalta lui Brâncuși
La poarta serii, nu cer îndurare
Mă-nchin cu umilință la cei duși.

Bună dimineața

Arnota
la zidurile istoriei
așteaptă tot pe Basarab.
Un ochi râde
dar plânsul este sentința
la judecata fără recurs.
Bistrița curge,
Fiecare val
Un gând pentru mâine.

Bună dimineața
 școală!
Poți întinde mâinile,
 peste gard.
Ți-au eliberat ochii
și brazii domnului Lăcraru
au plâns într-un gater anonim.
Astăzi sunt eu,
Mâine cine va întoarce,
Cine va schimba?
Și totuși,
 fără rădăcini,
nu vor mai fi flori.

Ruine ce-așteaptă ninsori

Fântâni părăsite de soare,
Cărări unde plâneră cerbii,
Păduri lunecând în ninsoare
Și lacrimi sub pleoapele ierbii.

Pe margini tot mai plăpânde,
Un foșnet străin, mătășos
Și luna ce parcă răspunde
Un vis sau un cântec duios,

Trece pe drum întristarea,
Amintiri cu bunici și părinți,
Bate la porți înserarea ...
Unde plecăm fără glas și cumiți?

Oglinzi amețite în noapte,
Ploaie cu stele în zori,
Din ramuri cad fructele coapte ...
Ruine, ce-așteaptă ninsori!

Mamă

Te caut mamă
mereu.
Prin trecut
și prin sufletul meu.
Frunzele nucului șoptesc primăvara
Și ochii tăi blânzi,
cerul sub care am înmugurit,
Pământul unde ai trudit
și dealurile ce le-ai trecut
toate, despre tine vorbesc.

Vise ce plâng
pe-o margine ștearsă.
Și ne aștepți
sfioasă
la masa cu trei picioare.

Cât spațiu, în sufletul tău!
Rotundul mămăligii
încide cercul
și lingurile de lemn
dansează
imnul bucuriei.

Mamă,
astăzi
când masa are
patru picioare,
scaunul tău
o poveste,
Ochii
mucenici
și glasul
tot mai departe
și mai stins
mamă!

Mă dor,

Mă dor
toate câmpiile
cărora ploaia nu mai sosește.

Mă dor
și munții rămași fără păduri,
urșii orfani
pentru care cerul este dincolo de zăbrele.

Mă dor
ulițele satului unde istoria s-a oprit
înaintea nașterii mele.
Mă doare copilăria
când alergam desculț
și ghetele din camera bună
ce așteptau cincisprezece septembrie.

Și toate acestea
le pot arăta.
Cine ajunge să pipăie
urmele,
va scrie poemul
durerii.

Există o inimă în toate,
Există și ochi și urechi.
Și încă mă tem
că astăzi am uitat drumul spre viață.

Paisprezece iulie

Iubirea,
dincolo de cuvânt,
fericire și nefericire de este,
început și sfârșit

la poveste.

Suflet în suflet răsfrânt,
Lan nesfârșit de lumină și flori,
Rugăciune, Doamne,

ninsori,

Rodul tăcut, greu și bogat,
Nemărginirea care coboară
toate visele-n sat ...

Iubirea,
dincolo de cuvânt,
Trăiește în sunt.

Și doare

și moare,

Botezată cu dor, ce poveste ...

A fost odată

și o tot caut în este.

Cu ochii și mintea,
găsesc numai semne,
ce vin și ce pleacă
pe drumuri eterne.

Întinsele zăpezi

Catifelată floare, întinsele zăpezi
Se ruinează-n grabă, la primul tău diez,
Când cerul se dezbracă și încă nu-i decis
Să plângă sau să cânte pe margini de abis.

Și sevele ce-or arde în fierberea luminii
Vor fi iubiri pe ramuri și-n rodiile grădinii
Iar noi, încet, alături vom semăna uitare
Victoria și moartea aduc prinos prin floare.

Și nu cunoaștem arma, culoare-i doar o mască
Dar inima când simte, nu-i greu să recunoască.
Un început ce vine, schimbare-i pe aproape
Azi alergăm în voie, prin ieri rămân doar ape.

Mesaje de Paște

Pe Lotru, frunzele sunt pline de sânge
Și lacrima Domnului, o cruce de lemn
Te cheamă să-L vezi pe cel care plânge
Să-L mângâi prin el pe Cel Blând și Etern.

Sub toată durerea, El rabdă și tace
Modestele straie atârnă în gol.
E singur în casă, se roagă și zace,
Așteaptă să-încheie și ultimul rol.

E drumul tristeții și viețile noastre
Au curs și au ars, cenușă pe rug
Iisus încă duce suferința pe coaste
Și Domnul privește cu ochii din crug.

Și astăzi, când luna străină privește
Și cucii migrează spre țărături pustii
Mai este lumină în cel ce iubește
Mai vine speranță, în ochi de copii.

Vis de arbore

Pentru ce intri, lună,
pe geamul nefericirii mele,
te agăți de perdele
și curgi
lustruind parchetul?

Pentru cine
faci cărare?
La ora acesta târzie,
praful arderii mele
s-a așternut prin colțuri
și nu este departe
mâna care să amestece
ultimile dorințe
ca pe niște otrăvuri.

Sunt arborele
în care înaintează scorbură
în noaptea rece
Și pare cum,
prin măruntaie
cotrobăie o veveriță.
Și ochi sticloși
mă trag de frunze
și întrebările
au gheare ascuțite.

Pentru cine, lună,
din liniște faci mirare
și din așteptări,
vise de îndrăgostit,
când
seva continuă
drumul spre viață?

Cine sunt?

Cine sunt?
Te întreb
pe tine, Vale
și pe voi, Munți,
unde ați ascuns
urmele și lacrimile mele?

Dorurile, iubirile
și toate împlinirile mele
sunt aici.
Și eu te iubesc
fără să-ți rostesc
numele.
Când numele tău,
înscris în toate
faptele mele,
rămâne povestea
celor ce tac.

Numele tău.

Mioriță,
istorie nemiloasă,
verdele crud lăcrimând
pe marginea stelelor.
Ridică și astăzi
pe cerul albastru
toate suferințele
și toate speranțele.

De la buștenii oprîți
de soldații cu armuri colțuroase,
șuierul locomotivelor obosite,
până astăzi în epoca digitală,
când totul este de vânzare
și totul este banul.

Numele tău, ca o predestinare
anunță în istorie
un alt turn Babel.

Vale a suferințelor
și bucuriilor mele.

Risipire

Ce risipire,
atâția pași către nimic!
Cuvântul, golit de conținut
umblă liber
ca un virus pe străzi,
ne desparte și ne împrăștie.
Toată zidirea,
astăzi este cioburi.

Ne risipim,
Doamne,
visul are semne de trecere,
abisul este liber,
lumina, tot mai nesigură
calcă printre umbre
și noaptea pune stăpânire
pe viețile noastre.

S-a șters lumina

Îmi este dor de-o primăvară bună
Să schimb zăpezi cu ghiocei,
Un vis cu răsărit de lună
Să mă topesc în ochii ei.

Mi-e dor de-o vară cât e marea
Cu sânziene prin livezi
Sub pași doar tu să fii cărarea
Eu doar un gând în care crezi.

Sub soarele ce se topește-n seară
Și timpul, obosit, poate să stea
Și toamna să aștepte încă-o vară
Să ne-întâlnim sub altă stea.

Dar ai plecat și am rămas cu dorul
Să rătăcesc în raiul meu din munți.
S-a șters lumina și ai pus zăvorul.
De ce s-au dărâmat atâtea punți?

Toate sunt rânduite

Toamna
împletește prin garduri
frunze uscate,
vârfurile munților
se topesc în nori
și gândurile
lumânări arse
se-ntind sfâșiate.

Oglinda sufletului
încărcată cu stele și tină,
iubiri și ură,
credință și deznădejde,
victorii și înfrângeri,

mai are încă spații,
mai sunt cărări neumblate.
Și poate asta ne ține visul
până ce ultima clipă se va desprinde
ca o frunză.

Vom rătăci pe drumuri înzăpezite?
Vom reuși să ne ridicăm,
zborul să închidă cercul devenirii?
Mai este timp pentru ultima iubire?

Să nu grăbim viitorul.
Toate sunt rânduite,
au un început
și fericirea rămâne
între puținele clipe de rugăciune.

Călător prin vis

Cum pot să zbor, în lacrimă prins
urme de dor, drumul prin vis.

Tot întrebări, cum ar fi fost
prin alte zări, flori fără rost.

Cum încă trec, prins în dureri
izvorului sec, numai tăceri.

Și de mai sunt, dacă mai ești
un veac cărunt, între povești.

Și totuși zbor, în lacrimă prins
tot călător ... veșnic prin vis.

Toate în ochii tăi

Priviri ce prind să zboare
Și munți urcând din văi,
Lanuri de grâu, cicoare
Toate în ochii tăi.

Miros de ploaie-n frunze,
Vânt încă nedecis,
Pășuni cu buburuze
Iubito, numai vis.

Tot rostruind cuvinte,
Tot căutând un dar
Din toate ce sunt sfinte
Pun inima altar.

Făclie ce se stinge

Aprinsă făclie
va fi să se stingă
în flacără vie,
o ultimă grindă.

Încrustată e data
cu mir și tămâie
în nume cu tata
prin timp să rămâie.

și-n doruri mă scaldă
când mama se frânge,
cu vorba ei caldă
din vremuri, m-ajunge.

Rodul luminii

Ce rod ar înflori, în prag de noapte
Când pe poteci, doar liniștea se-adună,
Lângă tăceri și prea fragile șoapte,
Vegheați de stele, mângâiați de lună.

Holde bogate gândurile varsă;
Atâta slavă, soarelui flămând,
Duc viața mea, în pribegie arsă
Prin lacrima de-a pururi peste rând.

Rodul luminii, flori între cuvinte
Și nenăscute ochilor, povești
Cu întrebări ce tac între veșminte
Și dincolo de moarte, tu trăiești.

Spleen

Adie vântul dinspre mare
Cu iz de alge putrezite,
Cum pe poteci și pe cărare
Au înflorit numai ispite.

Adie-așa, ca dimineața,
A rănced, după-o noapte grea,
Își scutură în rouă greața
Să curgă către altă stea.

De sub perdelele cețoase,
Păienjeniș cu fire calde,
Închide liniștea în oase
Și strălucirea în smaralde.

Aud și gândul cum respiră
Urcând pe treptele din zori
Atâtea suflete înșiră,
Și-n calea lor atâtea flori ...

Și vine vremea când din toate
Doar timpul macină nisip.
Rostogoliri ce dau din coate
Să-și schimbe chipul, după chip.

E toamnă, Doamne

E toamnă, Doamne ... ce minuni
Trimiți pe frunze colorate;
Într-un concert cu rugăciuni,
Cuvinte ce plâng separate.

E toamnă, Doamne ... ce tristeți
Revarsă-n suflete lumina
Și cresc plouate dimineți
Și înflorește iar rugina.

E toamnă, Doamne ... bogății
Au coborât neobservate
Închidem totul pe câmpii
Și ne retragem în cetate.

E toamnă, Doamne ... numărări,
Cuvintele își cer tainul
Și ne rămân munți de mirări
Și dorul limpezește vinul!

Floare de nufăr

Pe mine mă caut
mă strig și mă-înfrâng,
deschideri cu flaut,
poeme ce plâng.

Și tremură luna
sfioasă, pe ape
și cheamă într-una
toți norii s-o scape.

Și crește din lacrimi
o floare de nufăr
acum când mai sufăr,
acum printre patimi.

Pe mine mă caut
pierdut într-un gând
și cântă un flaut,
eu, tot mai flămând.

Înnoptare

De-aș face cale cu durerea,
o înțelegere în doi,
ar da răspunsuri și tăcerea
cu note grave, de oboi.

Și tot croind o altă lume,
trăind alături de trecut,
să punem încă numai nume
la neștiut și nevăzut.

O regăsire prin ruine,
imagini din trecutul mort
pe drumul strâmt care mai vine
să-l poți deschide cu un ort.

Așa și suferința-i calea
când Dumnezeu va lumina
și peste toată depărtarea
în rugăciuni vom înnopta.

Mireasa

Tumult cu valuri și lumină
Tărâm de Domnul sărutat,
Pe crengi, cădelniți cu rășină
Biserica, cu sfinți la tămâiat.

Când râde totul, sufletul când doare
Ca o sfințire-n calea celor vii,
Descânțece cu sânziene și cicoare,
Ne cântă Valea-n fiecare zi.

Până departe, vine azi Voineasa
Și veșnicii adună Lotrul milenar,
Oriunde ești, primești noaptea mireasa
Pădurilor de brad, din sfânt altar.

Nescrisele iubiri

Trec cuvintele în dor
Ca lumina printre vise,
Zborul a rămas în zbor
Și iubirile nescrise.

Trec așa, cu pași mărunți
Ochii triști ai depărtării,
Sufletele toate punți
Peste genele mirării.

Și cu întrebări de-o vreme
Către iernile din glod,
Sărbătoare cu blesteme,
Deșirare fără nod.

Primăvară

pentru Maria

O magie prin cuvinte
Când le spui, deschizi morminte
ochii cu zăpezi și gheață
înfrunzesc. Se-ntorc la viață
toate visele uitate
pe sub frunzele uscate
Un șuvoi lung de culoare,
tot urâtul azi înfloare.
Și-i lumina orice frunză,
Zborul, ca o buburuză
îți arată din destin,
scris mărunț și prea puțin.
Primăvară, primăvară ...
mi-ai scos sufletul pe-afară!

Sunt viu

Mă iartă, Doamne că o iubesc pe ea.
Mai cer iertare că nici nu i-am spus;
Cum aş trăi dacă ar refuza
Şi ce-aş mai fi dacă i-aş fi spus.

Aşa că eu iubesc mereu şi tac
Şi-n fiecare seară tot îi scriu.
Scrisorile sunt peste tot şi zac
Iar printre ele, eu sunt tot mai viu.

Zborul din vis

Mai pot să îți cer
să te-întorci ca un vis.
În drumul spre cer
ce povești ai mai scris?

Ziua se scurge
și eu încă te strig,
Durerea plină de sânge
mă umple de lacrimi și frig.

Abia de mai pâlpâie ochii.
Singurătăți, vise și stele.
Florile toate, cu doliu pe rochii
sunt rană sub pleoapele mele.

Dorul răstignit între creste.
O jale, în chinuri se frânge.
Trimite-mi prin gânduri o veste
să treacă prin norul ce plânge.

Pe câmpuri, coloane de fum
se deșiră cu miros de tămâie.
Se face lumină și Domnul pe drum
îmi șterge din lacrimi
și-apoi mă mângâie.

Iubito,
în zborul ce rămâne din vise
pe viețile noastre
dor versuri nescrise.

REVÄRSARE

Alergare

de câte ori mă vezi
ești tot o alergare
din ochii mei te pierzi
să nu-i strivești că doare

și te grăbești mereu
de parcă timpul moare
tu, care ești o floare
te scuturi de-alergare

Arena

Cântă primăvara din coarnele lunii
și ninge adânc cu lacrimi de îngeri
la geamuri respiră în voie păunii
de parcă și zborul ar fi doar înfrângeri.

Cântă primăvara pe sub frunze strivite
ca și când durerile lumii înfrunzesc cu poeți
sunt dimineți ce se șterg sub copite
și rămă de foame în pădure mistreți.

Mai vine zăpadă ca să stingă tăciunii
adoarme și răul în mirări ostenit
ca și când norul din coarnele lunii
e un taur în luptă sângerând și rănit.

Eu tot mai tăcut la marginea lumii
visez doar victorii, sărbători cu făclii
cafeaua închide aromele lumii
ca și când în miros s-ar simți bătălii.

*Fericiți cei blânzi
că aceia vor moșteni pământul.
(Matei 5.5.)*

Cei blânzi

Cum să fiu blând
sub dinții de piatră
tot mai flămând
și cuvântul mă latră.

Mă las sfâșiat,
învelit în albastru
și iubit și uitat
ca un mit ... zoroastru.

Pe pământul etern
înfrunzind și iernând
a rămas un infern
pentru cel ce e blând.

Și din osul tacit
în cuvinte de dor
mă așez ostenit
învățând cum să mor.

Să rămân printre buni
într-o lume de răi,
cu o viață de blând,
între lupi și căței,
cum să trec ca un gând?

*Fericiți cei ce plâng
că aceia se vor mângâia
(Matei 5.4.)*

Cel ce plânge

Apa este mai vie decât viața
și curge.
Numai la vie,
primăvara, toată, plânge.

Fericită se ridică
între boabe de struguri,
sângerează iarăși Domnul
a-înviere printre muguri.

Apa este mult mai vie,
ea n-a fost prinsă în moarte,
Din piatră, atunci când iese,
te îmbie
cu mirosul ei de viață
și un cântec mai aparte.

Dar nedrept,
în nedreptate
este plânsul mângâiat
auzit numai de Dânsul
câte depărtări strigat ...

*Fericiți veți fi voi
când vă vor ocări
și vă vor prigoni
și mințind despre Mine
vor spune tot cuvântul rău
împotriva voastră
(Matei 5.11.)*

Cuvântul rău

Fericit ...
să mă nasc într-o zi,
ochiul lumii
ce mirări ar găsi ...?

Frunze verzi
dacă-întind până-n cer,
verde sunt
este tot efemer.

Translucid ca un bob de smarald
graiul meu vestitor,
un herald,
înfloresc tot văzduhul

și mă scutur
pe pământul mătase de flutur.

Roșul din fructele coapte
la colțuri umbroase
clevetiri spuse-n șoapte.

Galben de scot,
era mai bine albastru
dar eu fericit
am rămas totdeauna fugastru.

Dintr-un tot neîncheiat
sunt o parte
dar nu dor, ci din moarte.

Fericit că sunt
o poveste-n povești
împotriva mea,
fericit că tu ești.

Fericit că am ochi și urechi,
sub semnul cel bun
noi de-apusuri
perechi.

Descântec

Hai și spală-mă de lacrimi,
hai și șterge-mă de foc
vreau să zbor fără de patimi
să mă nasc și-într-un alt loc.

Hai și ține-mă în palme,
ce-am rămas și ce-am iubit
sunt doar grâul, sfinte Doamne,
nu mă fierbe în ibric.

Hai și toarnă-mă pe frunze
numai zborul mă mai vrea
între două buburuze
se deșiră viața mea.

Dor înstrăinat

ales să fiu slugă
m-am pierdut slujind
printr-un ochi de rugă
cerul să aprind

dintre toți, eu singur
am rămas pribeag
rupt de vânturi, mugur
așternut pe prag

și trecând văzduhuri
să-mi găsec un loc
sufletul de duhuri
s-a umplut cu foc

și de-atunci tot arde
fumegând, tăciune
căutându-și nume

ploile cu sânge
s-au oprit în sat
și iar plânsu-mi plânge
dor înstrăinat

Durerea de tine

Mă doare durerea de tine
lutul meu s-a făcut ocarine
trupul frânt, sfâșiat de jivine
s-a împlinit cu durerea de tine

și eu recunosc
în senin de iertare
acum, îmi spun toți
despre ceea ce doare
mă consultă
de ochi
de urechi
și de stele
doar eu am rămas
cu durerile mele.

înnoptez cu miros de saline
și ninsori ce îmi umblă prin vine,
pleoapele grele de alge marine,
mă doare durerea de tine.

Iarnă

Coboară de pe munte răcoarea
avea dinți ascuțiți de la vânt,
ochii lumii ce născuseră marea
respirau pe sub frunze de cânt.

Sărbătoare păgână prin sate
cu miros putrezit de urgii
și eu luasem totul în spate
nemurind în cuvânt poezii.

Cobora, tot profund, până-n oase
noptile ies dintre pietre plângând
și cum curg peste trup noduroase,
hălci sângerânde se rupeau dinspre gând.

Și știam că știam că se știe
Și treceam ca să trec tot trecând
Uragan semănând poezie,
În oceanul ce înghite flămând.

Înțeleș neînțeleș

De mai vin doar așa cât să vezi
și rămân doar atât cât să plec
încă ești și te rogi și visezi
dacă-am fost, mai e loc să mai trec

doar atât cât să uit, te mai chem
cât să știi dac-am fost, mai rămân
sunt iubiri, rătăcirii ca blestem,
libertăți, amăgiri de stăpân.

timpul șters, frământări de nisip
căutări, pribegii, infinit
efemer și zidit într-un chip
înțeleș neînțeleș dar iubit,

Întrebări

Ce-aș putea să fac din tine
noapte
și din tot albastrul
înșirat prin șoapte,
într-o dără luminoasă
cu miros de lapte
zumzet de albine
lunii de prune coapte?

Ce vor duce păsările călătoare
dincolo de lună și de soare?
ce întinderi între azi și mâine
ne-or întâmpina cu sare și cu pâine,
Ce iubiri care-au rămas uitate
s-au zidit în așteptări, cetate
ce cărări sub pașii mei de rouă,
sângerează dorul
sub o poartă nouă?

Clipa încă arde
și-înflorirea noastră,
ochi ai depărtării
la sfârșit de veac
și lacrima mirării
la fereastră
toate astăzi tac.

Și mai către ziuă
vin și îți aduc
sufletul în palme
să-l sorbi din căuc.

Și mai pot trece
drumul greu și lung
arșița încă să-mi sece
ochii până-ajung?

Liniștea se tot întinde,
dinspre lumile mai calde
Zorile pun încă semne,
Porumbelul păcilor eterne
zbor de fluturi și cocarde,
mă cuprinde
și mă cerne.

Iubește-mă

Iubește-mă cu patimă și dor
și timpului îi lasă libertate
zidind planeta moartă de amor
tot universul să ne dea dreptate.

Iubește-mă acum, cum n-ar mai fi
nici luna și nici stele să ne vadă
iubirea să-nflorească pe câmpii
sub cerul nostru rezemat pe-o zădă.

Iubește-mă și dincolo de vis
cum nu găsești pe lume nicio carte
și-mi umple gândul să rămână scris
ca o poveste care n-are moarte.

Logică poetică

Dovada că iubesc
sunt, un verb
precum existența pădurii
o miroși în ochii de cerb.
Tu, subiect ce-înflorește
nemărginirea ești
pentru cel ce iubește.

Cine spune că în poezie
logică nu există?
Caută verbul
și-l simți cum învie
doar subiectele
sunt înșirate pe listă.

Luăm inversul lucrurilor,
la pașii ce-aleargă,
ce alergare-ar mai fi
dacă ochii s-ar pipăi
înainte o pistă.

Și cum să duci flori
la o floare,
este de-a dreptul cacofonie
Cum ar fi să iei zorii din zori
ce s-ar alege atunci din soare?

Și dovadă că sunt
ești tu, iubita mea
care mi-ai însorit numele
urmașilor
prin toate veacurile care urmează!

Morții vii

Dintr-o dragoste solară
și-un cuvânt nepământean
m-am născut, a câta oară,
și-înfloresc tot în alean.

Sub o zi ce n-are umbră
și o stea fără noroc
gândurile mele umblă
despletite, jucând rock.

Sunt o naștere sticloasă
și nuanțe de rubin,
șerpi cu sânge, rod din oase
și mă-îmbie cu venin.

Și cum umblă iar cuvântul,
zbor în pragul dimineții,
întorc umbrele cu vântul
și mirosurile vieții.

Licurici și pagini ninse
ca în joaca de copii
le găsesc, de cine scrise?
morții trec și-s tot mai vii.

Ninsori cu poezie

Nu sunt nici litere și nici hârtie,
Nu-i început și nici final
În seara cu ninsori de poezie
Sub note grave de caval.

Și-n rătăcirea dintre vise
Cuvântul tău, o alinare
Cu dorul care mă cuprinse
Prin zărilor între chenare.

Și când respir, aer ești tu
Poeme scrise despre tine.
Dar ce-a fost da, astăzi e nu
Și nopțile sunt doar ruine.

Mai lasă, Doamne, timp de rugăciune
Să se usuce lacrima din viața mea
Încă mai arde ultimul tăciune
Și gândurile au rămas la ea.

O lacrimă de inimă

S-a dezbrăcat de stele și opac
mă-înghesuie în noapte ca pe vierme,
pădurile s-au aruncat în lac
de frica răstignirilor eterne.

Strigă-mă tu, de dincolo, din ești
să pot întinde mâinile-înghețate
ridică-mă cât încă mă iubești,
să mă trezesc, din nou, în libertate.

În iadul acesta, coborât de viu,
aștept pe Dumnezeu să mă ridice
c-o lacrimă de inimă îți scriu
și nu s-au copt nici boabele din spice.

Poetul

Poetul este o pasăre flămândă
plânge și caută ... mister
Dar cântecul ei pătrunde
și se așează pe o ramură-n cer.

Poetul este o piatră
frământată de ape
și scâldată în tulburatul blestem
Dar care zboară
din mâna lui Brâncuși și Rodain.

Poetul este drumul
către tine, rămas
o troiță ce te-înclește
de ploaie un ceas.

Poetul este când este
și rămâne în poveste,
Preotul, cu numele sale
aprinde lumânările
la un sfânt parastas.

Primăvară la Malaia

Împinge din adâncuri colțul ierbii
frunzișul ud, al toamnei putregai,
și pe poteci acum trec liberi cerbii
să pască strălucirile din rai.

Foșnește soarele de dimineață
prin brumele căzute prea târziu
sărbătorind schimbările la față,
pământul, urcă-n sânul tot mai viu.

Iubito, scoate visele la soare
pe dealuri cu parfum de vioarele
să ne spălăm în ploaie și ninsoare
și vântul să ne scuture de rele.

Îmi este sufletul acuma o chemare
și scot semințele iernate-n gând
când liliacul, desenând chenare,
înșiră floare-n fiecare rând.

Revărsare

Stă încordat orizontul
străpuns cu sulițe
de soare,
un sacrificiu
sub sabia lui Basta
uciderea de noapte
miroase-n toată coasta
o tristă revărsare
amestecul de sânge
cu lutul meu de pâine
și pare că
de-aceea plânge,
de-aceea este mâine
dar semnul din tragic
tot vine din uitare
și parcă domnul tragic
ne spală pe picioare
în râul de lumină ...
ce revărsare!

Rotunjind pietre

Nu plânge, chiar și peste pietre
Când curge e un cântec lung
Și rotunjește parcă pentru vetre
Treptele vieții ca un rug.

Și când se umflă în furtună
Și strânge curgerea din munți
Se tot revarsă, până-n lună
Să-ntindă gândurilor punți.

Tu, frumusețe fără vină
Te-ai revărsat în trupul meu
Și-n tulburata grea lumină
Nu L-am văzut pe Dumnezeu.

Și-acum Îl caut prin zăvoaie
Pe unde pașii mei mai merg
Și simt cum m-am umplut de zoaie
Cum să mă spăl, cum să mă șterg.

Statuia

Pădurea de semne ce tot crește în mine
are spini ce îmi ies prin urechi
depărtări ce trimit cu suspine
din alt timp, rătăcit, vinuri vechi.

Și noi bem chiar și luna în lacrimi
rezemați de o umbră tăcuți,
sufletul prins între furi și-ntre patimi
până rămânem de noapte, desculți.

Dar vine cândva învierea
în steiul lipsit de ferestre și uși
e frigul ce doare și numai tăcerea
pipăie urma pe care va trece Brâncuși.

Sub zăpezi

M-am retras între iernile mele
sub zăpezi să-încolțesc un alt timp
și ascuns sub covorul de stele
reclădind sărbători în Olimp.

Dintre pagini cu nume, rămase,
nu e una lăcrimând gând curat
Pași tot trec călcând peste oase
adâncind visul meu în iernat.

Nu aștept răsăritul de soare,
universul meu tot mai mic,
s-a umplut până-n cer cu ninsoare
clocotind ca lumina în spic.

Sub zăpezi un imperiu, miracol,
dimineți neștiute și plâns
Este-așa cum deschizi un oracol
ca să vezi pentru suflet, ce-ai strâns.

Dar să știți, revărsarea luminii,
netezind printre gânduri cărări
ne va șterge din carne toți spinii ...
întrebări înfloresc și ninsori.

Ți-aș mai fi spus

Ți-aș mai fi scris
cuvântul care plânge
sub geana nopții când e lună plină
dar m-a găsit în zorii numai sânge
aceiași dimineață de lumină.

ți-aș mai fi spus
o vorbă rătăcită
ce rămăsese început în mine
dar tu plecai așa de fericită
și-ai curs, golindu-mi sângele din vine.

și astăzi luna încă mai răsare
cuvintele s-au spus și au plecat
e cerul rouă, răvășit de soare
iar eu izvorul care a secat.

Ultima petală

Viața mea risipită până la greșeală,
vis târziu al unui strop de rouă,
Cine să primească ultima petală
Când mă-mbracă iarna într-o haină nouă?

E târziu și timpul umblă să se ducă
m-am pierdut prin lume, peste tot pândari
Bate vântul rece, șterge și usucă
plouă peste lacrimi ... pradă cu tâlhari.

Și sub piatra rece, loc de rugăciune
încă cer iertare pentru ce-am greșit,
Flacăra aprinde ultimul tăciune,
Zbor rămas de-a pururi pentru ce-am iubit.

Vis

De mi-ar mai crește degete de lună
cu un poem crucificat te-aș cerceta
și dinții mei te-ar rupe în furtună
ca să rămân flămând în carnea ta.

Dar cum uităm și ora și secunda
mai înflorim cu ochii alte nopți
și ca într-un timp prin care trece luna,
din aripi cresc doar obosite roți.

Și mă întreb când noaptea încă doare
și-ți ține inima cu gheare reci,
în gândul meu ce flacăra înfloare,
de ce te chem și tu te faci că treci?

Viul viu

pentru Ileana

Ca un tâlhar, doream să fur
un colț din cerul înstelat
Dar în albastrul, mult prea pur
m-am înecat.

Sub cerul ochilor, senin
se face liniște-n zăpezi
ies amintirile din scrin,
ce să am crezi?

Sunt munți ce nu-i mai pot urca
Parângul, mai ales Bucegi
și de ajuns pe undeva,
ziceai că-s Babe, eu văd blegi.

Cu ochii scormoniți de nori,
în liniștea nepământească,
Poate să uite de erori ...
Hai sus, pe creastă!

Să prind în palme cerul tău
și să-l mângâi, deși-i târziu
Cum L-aș primi pe Dumnezeu
din viul viu.

CUPRINS

LACRIMI / 7

- Un strop de viață / 9
- Biografia lacrimilor / 10
- Niciodată / 12
- Floare de colț / 13
- Nicio lacrimă / 15
- Să nu mă plângeți / 16
- Trecând prin moarte / 17
- O lacrimă cât viața / 19
- Iisus / 20
- O frunză / 21
- Lacrimi / 22
- Șterge-mă / 23
- Când plouă / 24
- Mărgăritarele lumii / 25
- Târzie lacrimă / 26
- Un suspin / 27
- Deșirare / 28
- Timpu și-a pierdut răbdarea / 29
- Ultimul tăciune / 30
- Plâng / 31
- Asfințit cu lebedă / 33
- Așteptând rândunici / 34
- Mă întreb / 36
- Mărturisire / 37

Eu, ca o frunză / 39
Ce vom fi / 40
Punem zăvorul / 41
Umbre / 42
Sunt zbor / 43
Între da și nu / 44
Mai sunt cărări / 46
Numărând secundele / 47
Scrisoare / 48

SUB SEMNUL IUBIRII / 49

Pe dealuri / 51
Te întreb pădure / 52
Printre multe / 53
Dor de Nichita / 54
Coboară visul / 55
Romanță / 56
Ce va fi? / 57
Și ai plecat / 58
Dar pierdut / 59
Mă ceartă / 60
Trec anii / 61
La ochii tăi / 62
Seară magică / 63
Mă ispitești / 64
Și te iubesc / 65
Picături de rouă / 66

Numai lumină / 67
Cine ești / 68
Când timpul se topește / 69
Îmbrățișați, vom curge / 70
Ochii tăi mă dor / 71
Sub o zadă / 72
Biserica din sat / 73
Un fir de pai / 74
Te voi iubi / 75
Deschide poarta / 76
Ocarine / 77
Parfum de Sânziene / 78
E numai dor între cuvinte / 79
Să fie lumină ... / 80
Bolnav de tine / 82
Vino să cinăm / 83
Ce mult aș vrea / 84
Trecând prin moarte / 85
Iubiri de cretă / 87
La numărătoare / 88
Sunt mai bogat / 89
Nu cer îndurare / 90
Bună dimineața / 91
Ruine ce-așteaptă ninsori / 92
Mamă / 93
Mă dor, / 95
Paisprezece iulie / 96
Întinsele zăpezi / 97

Mesaje de Paște / 98
Vis de arbore / 99
Cine sunt? / 101
Risipire / 103
S-a șters lumina / 104
Toate sunt rânduite / 105
Călător prin vis / 107
Toate în ochii tăi / 108
Făclie ce se stinge / 109
Rodul luminii / 109
Spleen / 111
E toamnă, Doamne / 112
Floare de nufăr / 113
Înnoptare / 114
Mireasa / 115
Nescrisele iubiri / 116
Primăvară / 117
Sunt viu / 118
Zborul din vis / 119

REVĂRSARE / 121

Alergare / 123
Arena / 124
Cei blânzi / 125
Cel ce plânge / 127
Cuvântul rău / 128
Descântec / 130

Dor înstrăinat / 131
Durerea de tine / 132
Iarnă / 133
Înțeles neînțeles / 134
Întrebări / 135
Iubește-mă / 137
Logică poetică / 138
Morții vii / 140
Ninsori cu poezie / 141
O lacrimă de inimă / 142
Poetul / 143
Primăvară la Malaia / 144
Revărsare / 145
Rotunjind pietre / 146
Statuia / 147
Sub zăpezi / 148
Ți-aș mai fi spus / 149
Ultima petală / 150
Vis / 151
Viul viu / 152

